

Løsningen af de i stk. 1 og 2 nævnte opgaver må bygge på faglig bistand fra statens levnedsmiddelinstitut og veterinærdirektoratet, og udøvelsen af ministerens beføjelser vil naturligvis kunne henlægges til disse faglige myndigheder.

Bestemmelsen i stk. 3 opfyldes i vidt omfang allerede derved, at de fleste stadsdyrlæger afgiver trykte beretninger om laboratoriets virksomhed for hvert finansår eller kalenderår. Bestemmelsen tilsigter imidlertid at så fast, at anden form for orientering kan være nødvendig, særlig hvis et laboratorium har påvist, at virksomheder anvender ulovlige tilsætningsstoffer eller på anden måde sætter sig ud over gældende regler. Det vil være naturligt, at der også fra statens levnedsmiddelinstitut og veterinærdirektoratet gives oplysning og vejledning til levnedsmiddelkontrolenhederne.

Til §§ 56 og 57.

Ved visse specialundersøgelser vil det formentlig vise sig nødvendigt at lade undersøgelser foretage på laboratorier, der henhører under f. eks. Akademiet for de tekniske Videnskaber eller på universitetsinstitutter, som er i besiddelse af en ganske særlig ekspertise på et specielt område. Bestemmelsen tilsigter at skabe basis herfor og har forbillende i § 3 i loven om et levnedsmiddelinstitut.

Det vil være hensigtsmæssigt at kunne autorisere private laboratorier til efter nærmere retningslinjer at udføre visse, fortrinsvis rutineprægede analyser, som ikke hensigtsmæssigt kan foretages på et offentligt laboratorium, eller som lige så vel kan foretages af et privat laboratorium.

Det er ikke tanken med bestemmelsen at overlade den offentlige kontrol til en virksomheds eget laboratorium eller til laboratorier, der drives af brancheforeninger e. l., men bestemmelsen i § 57, stk. 1, muliggør, at også kommunalbestyrelserne og levnedsmiddelkontrolenhederne efter behov vil kunne betjene sig af private laboratorier, der er autoriserede til at udføre de pågældende undersøgelser.

Til kapitel 10.

Til § 58.

Efter de hidtil gældende regler kan sundhedskommissionernes afgørelser i sager vedrørende levnedsmidler påklages til ministeren for forureningsbekæmpelse. I visse sager, bl. a. vedrørende konsummælkprodukter og dybfrosne levnedsmidler, påklages afgørelserne til direktøren for statens levnedsmiddelinstitut, til hvem kompetencen i klagesager er henlagt ved bekendtgørelse, jfr. f. eks. bekendtgørelse nr. 33 af 17. februar 1969.

I § 43, stk. 2, er det foreslået, at ministeren skal kunne henlægge sine opgaver til en eller flere centrale myndigheder, og der er herved også tænkt på afgørelser i sager om klage over afgørelser truffet af kommunalbestyrelserne.

Har ministeren efter § 43, stk. 2, besluttet, at den centrale myndigheds afgørelser er endelige, kan sådanne afgørelser ikke i almindelighed påklages til ministeren. Mange klagesager angår spørgsmål af begrænset rækkevidde for klageren også i økonomisk henseende. Hvis afgørelsen er af principiel karakter, kan det dog være rimeligt, at den kan indbringes for ministeren, hvilket bestemmelsen giver mulighed for.

Enhver afgørelse kan indbringes for domstolene, hvis afgørelsens lovlighed bestrides.

Hvis kommunalbestyrelsen efter forslaget § 44, stk. 2, har henlagt afgørelsen af nærmere angivne sager til levnedsmiddelkontrolenheden, skal eventuel klage over enhedens afgørelser indbringes for kommunalbestyrelsen.

Til § 59.

Ifølge mange sundhedsvedtægter og andre hidtidige bestemmelser er klagefristen 4 uger, hvilket formentlig også er rimeligt. Bestemmelsen i stk. 2 giver mulighed for, at der kan ses bort fra, at klagefristen er overskredet, når dette af særlige grunde er undskyldeligt.

Til § 60.

I den nugældende levnedsmiddellov § 17, stk. 1 og 2, findes følgende bestemmelser:

„Sundhedskommissionen kan efter indhentet erklæring fra embedslægen eller vedkommende kommunalt ansatte dyrlæge forbyde salg af varer, som ikke skønnes at opfylde kravene i § 2. Samme myndighed kan indenrigsministeren tillægge den, hvem han efter § 15 har overdraget tilsynet.

Stk. 2: Beslutning om forbud mod salg skal med begrundelse straks meddeles den, i hvis besiddelse varen er, med tilkendegivelse af, at sagen kan indbringes til afgørelse af indenrigsministeren. Sådan indbringelse . . . fritager ikke den pågældende for at efterkomme forbudet.“

Den i stk. 1 foreslåede bestemmelse har et videre område end ovennævnte bestemmelse, der kun angår varer, der skønnes at være sundhedsskadelige. Hvis tilsynsmyndighederne har påbudt anskaffelse af en ny kølemontre, fordi mængden af varer, der skal holdes nedkølet, motiverer dette, må en eventuel klage have opsettende virkning, idet klagen ellers ikke kan få den ønskede virkning.

Da der forekommer tilfælde, hvor tilsynsmyndigheden nødvendigvis må kræve sin afgørelse efter-